

Aan de andere kant van de schutting

Tobias en Stefanie droegen het touw naar de schutting. Om beurten wierpen ze het de hoogte in. ‘Het lukt niet!’ riep Stefanie geërgerd toen het touw voor de zoveelste keer aan de dunne tak bleef haken. Met z’n beiden trokken ze uit alle macht om het touw weer los te krijgen. Het regende bladeren en twijgjes op hun hoofd. ‘Het lijkt wel behekst,’ momperde Stefanie en ze viste een blad uit haar haar. Tobias wreef de zweetdruppels van zijn gezicht. Hij bekeek het touw dat als een vermoeide slang opgekruld lag naast een steen in het hete zand. Waarom was het toch zo moeilijk om het touw omhoog te gooien? De steen zou hij makkelijk twee keer zo hoog kunnen werpen. ‘We zouden het touw kunnen vastmaken aan die steen,’ dacht Tobias hardop. ‘Natuurlijk!’ riep Stefanie. ‘Dat is de oplossing!’ Ze maakte een rondedansje van plezier. ‘Met die steen kunnen we mikken en het touw vliegt er gewoon achteraan.’ ‘Ik weet alleen niet meteen hoe we die steen en dat touw aan elkaar kunnen vastmaken,’ bekende Tobias. ‘Alles kan,’ zei Stefanie vol zelfvertrouwen. ‘Misschien vinden we wel een ander voorwerp,’ zei Tobias nadat hij een poosje toegekeken had hoe Stefanie vergeefs probeerde om het weerbarstige touw aan de gladde steen vast te maken. ‘Iets met hoeken en kanten, of beter nog, met een gat.’ Tobias liet zijn blik over de bouwwerf dwalen. De stukken metaal en de buizen waren allemaal veel te groot en te zwaar. ‘Doe een van je sandalen uit,’ beval Stefanie. ‘Een sandaal?’ echode Tobias verbaasd. ‘Een sandaal kun je aan een touw rijgen en is zwaar genoeg om mee te gooien,’

legde Stefanie ongeduldig uit. ‘Dat had ik zelf wel kunnen bedenken,’ mompelde Tobias nijdig. ‘Ben je boos?’ vroeg Stefanie meteen bezorgd. ‘Nee, maar jij hebt altijd betere ideeën,’ antwoordde Tobias. ‘Dat klopt deze keer niet,’ sprak Stefanie hem met klem tegen. ‘Het idee kwam van ons allebei.’ Tobias keek haar twijfelend aan. Een idee kon je niet delen. Een half idee bestond niet. Je had er een of je had er geen. ‘Echt,’ zwoer Stefanie. ‘Jij hebt...’ Ze zocht naar de juiste woorden. ‘Jij hebt bedacht wat we nodig hadden om ons plan te doen slagen: iets zwaars met een gat erin. En ik dacht toen aan je sandalen.’ Daar zat wel wat in, vond Tobias. ‘Twee weten meer dan één,’ grapte hij. ‘Precies!’ zei Stefanie opgelucht lachend.

Tobias nam zijn sandaal vast. Stefanie tilde het touw op. In zijn gedachten zag Tobias de weg die de sandaal moest volgen. Met een stevige zwaai wierp hij het schoeisel zo hard hij kon de lucht in. Een fractie van een seconde later slingerde Stefanie het touw erachteraan. Het lukte. De sandaal plofte aan de andere kant van de dikke tak weer op de grond.

‘Jij eerst,’ zei Stefanie en ze wees met een royaal gebaar naar het touw. Tobias aarzelde. Turnen was niet zijn ding. Waarschijnlijk zou hij als een slappe zak aan het touw bungelen. ‘Als het niet lukt, geef ik je wel een zetje,’ zei Stefanie alsof ze zijn gedachten kon lezen. Dat hoorde Tobias niet graag. ‘Toe dan,’ drong Stefanie aan. Ze huppelde ongeduldig heen en weer. Tobias rekte zich en greep het touw met beide handen beet. Hij sprong. Zijn voeten belandden op de tweede knoop. Het touw zwaaide heen en weer. Nog vijf knopen, dacht Tobias wanhopig. Hoe moest hij dat klaarspelen? Opeens werd het touw strak. Tobias keek naar beneden. Stefanie hield het uiteinde vast. ‘Zo gaat het makkelijker,’ zei ze rustig. Het klopte nog ook. Tot zijn eigen verbazing lukte het Tobias om knoop na knoop naar

boven te klauteren. Met een laatste krachtsinspanning zwaaide hij eerst een arm en daarna een been over de dikke tak. Hij trok zich op. De ruwe schors duwde zijn T-shirt omhoog en schuurde tegen zijn huid. Het deed pijn. Eindelijk zat hij hijgend op de tak. Hij keek over de schutting. 'Niet verklappen wat je ziet!' riep Stefanie van beneden. 'Ik wil het zelf ontdekken.' Als een aapje slingerde ze zich in een wip naar boven.

Net achter de schutting groeide een dikke heg van thuja. Daarachter strekte zich een groene wildernis uit van struiken en bomen. 'Een bos, een echt bos,' fluisterde Stefanie. Tobias schudde zijn hoofd. 'Dat is geen bos, maar wel een tuin,' verbeterde hij haar. 'Hoe weet jij dat?' vroeg Stefanie. 'Zie je die knoestige bomen daar?' vroeg Tobias terwijl hij naar een groepje bomen wees. 'Dat zijn appelbomen. En verderop staat een kerselaar. Als je heel goed kijkt, kun je de rijpe kersen zien hangen.' Beiden tuurden ze naar het groene, verwilderde landschap. Telkens weer ontdekte Tobias iets nieuws en wees er Stefanie op. Hoge ranken van braamstruiken bij een vervallen muur. Een oerwoud van frambozen. Stekelige palmboompjes die lang geleden misschien in sierlijke vormen waren gesnoeid. Het ijzeren geraamte van een tuinbank dat helemaal overwoekerd was door kamille, veldmargrietten en vingerhoedskruid. Een afgestorven boom, helemaal bedolven onder witte klimrozen. Donkere, zachte mostapijten tussen de wortels van een machtige eik. Een paadje van gebarsten tegels, dat op heel wat plekken overgroeid was met gras, leidde tussen de bomen door naar een open plek. Tobias en Stefanie hoorden het ruisen van de bladeren en roken het frisse, groene loof en de aarde. De kinderen vergaten de stoffige, kale, hete bouwwerf, ze vergaten het grijze beton van de stad en het lawaai van de auto's. Met hun ogen, oren en neus namen ze de tuin in zich op.

'Ik wil naar beneden,' zei Tobias verlangend. Hij wilde de bomen aanraken, aan de bloemen ruiken, over het zachte mos lopen en het tegelpad volgen. Stefanie aarzelde. Ook zij voelde de betovering van de tuin en het verlangen ernaartoe te gaan, maar vanop een veilig plekje over een schutting kijken was één ding. Een onbekende wildernis binnendringen, dat was andere koek. 'Ik denk niet dat het een goed idee is,' zei ze. 'Misschien woont hier nog iemand...' 'We gaan niet ver,' beloofde Tobias. Opeens was hij de moedigste. 'Met het touw kunnen we hier elk moment snel weer weggkomen.' Hij trok het touw naar zich toe. 'Je was anders niet echt snel bij het naar boven klauteren,' herinnerde Stefanie hem. Tobias negeerde haar. Hij wilde de tuin in. Hij ging op een andere tak zitten. Zijn nieuwe zitplaats reikte een heel eind over de dikke heg van thuja, tot in de tuin. Hij maakte het touw vast en liet zich naar beneden glijden. Hij plofte neer op de zachte aarde. 'Kom je nog?' fluisterde hij tegen Stefanie. Het meisje knikte en klauterde hem achterna. Terwijl ze onder de hoge boom stonden, luisterden ze aandachtig. 'Ik denk dat we alleen zijn,' zei Tobias en hij streek met zijn hand over de schors van een kerselaar. Stefanie rekte zich uit en plukte een rijpe kers. Genietend stak ze de zoete vrucht in haar mond. 'Ik heb nooit eerder kersen geplukt van een boom,' zei ze. Beiden plukten ze kersen en aten ze zwijgend op. 'Waarheen zou dat tegelpad leiden?' vroeg Tobias na een poosje. 'Kom, we gaan een kijkje nemen,' antwoordde Stefanie, die haar angst al vergeten was. Alles om hen heen was zo mooi en lieflijk, dat er vast niks boosaardigs op de loer lag. Nieuwsgierig volgden ze het pad dat tussen de bomen door slingerde. Ze moesten daarbij hun armen gebruiken zoals machetes in het oerwoud, want het pad was overwoekerd met hoge varens. Ze kwamen bij een vijver vol bloeiende waterlelies.

Tobias bukte zich en liet zijn vingers door het donkere water glijden. In het midden van de vijver was er een kleine rots waaruit een verroeste, metalen buis stak. Een fontein, dacht Tobias blij. In gedachten zag hij zichzelf op zijn buik liggen terwijl hij een bootje op het water liet varen. De fontein zou klateren en bij elk zuchtje wind zou hij, Tobias, gehuld worden in een nevel van duizenden piepkleine waterdruppeltjes.

Tobias en Stefanie wandelden verder in de richting van een weide vol veldbloemen. Rode klaprozen, blauwe korenbloemen, witte margrietten en kamille groeiden er in overvloed. De bloemen herschiepen het grasplein in een kleurrijk Perzisch tapijt. De kinderen bleven staan en roken aan de bloemen. Aan het eind van de weide stond een vervallen stenen muur. Tussen de overblijfselen van de muur woekerde klimop als een reusachtig spinnenweb. Voorzichtig klauterden Tobias en Stefanie over de stenen. Opeens bleef Tobias staan. Een luide, bazige stem sneed door de stilte: 'Wat haat ik jullie!' Tobias en Stefanie verstarde. 'Wie is dat?' vroeg Tobias met trillende stem.

'Geen flauw idee,' antwoordde Stefanie al even geschrokken. 'Denk maar niet dat jullie nog eens zullen kunnen ontsnappen!' dreigde de stem. 'Ze heeft ons gezien. Ze wil ons vangen. Tobias, we moeten vluchten!' zei Stefanie in paniek. Had haar moeder haar niet altijd al voor onbekende mensen gewaar-schuwd? Tobias verroerde geen vin. Hij kon niet. Als een muisje dat doodstil voor een slang blijft zitten, stond hij tussen de stenen. 'Ha! Ik heb jullie te pakken!' riep de stem triomfe-rend uit. 'Daar hadden jullie niet op gerekend, hè, krenge, on-gedierte, parasieten!'

Stefanie haalde opgelucht adem. De stem had het niet over hen. 'Kom, we gaan ervandoor voor ze ons ook betrapt, To-bias,' drong ze aan. Tobias ontwaakte uit zijn verstomming. Voetje voor voetje schuifelden ze tussen de stenen en takken achteruit, bang om geluid te maken. Vergeefs! Opeens hoorden ze snelle voetstappen naderen. Ze doken zo diep mogelijk weg tussen de brokken muur. 'Vandaag krijg ik jullie allemaal te pakken!' riep de stem dreigend.